

ROUWHULDE – PIERRE LANO

De **voorzitter** (voor de staande vergadering): Ik wil vandaag stilstaan bij het overlijden, op Woensdag 9 december jongstleden, van onze oud-collega Pierre Lano, eresecretaris van deze assemblee.

Pierre Lano was geboren op 23 augustus 1944 in Waregem, in West-Vlaanderen. Zijn vader Gerard was tapijtfabrikant in Harelbeke en 24 jaar lang burgemeester van diezelfde stad.

De jonge doctor in de rechten studeerde nog notariaat aan de Leuvense universiteit, toen zijn vader geheel onverwacht overleed. In 1970, amper 26 jaar oud, werd Pierre gedelegeerd bestuurder van het familiebedrijf. Al vlug werd hij geconfronteerd met de economische crisis en met de impact ervan op de werkgelegenheid.

Bekommerd als hij was om zijn meer dan 500 werknemers, betekende elk gedwongen ontslag voor hem een persoonlijk drama. Door op zoek te gaan naar een aantal nichemarkten slaagde de immer gedreven ondernemer Pierre Lano erin zijn bedrijf, ondanks de bikkelharte binnen- en buitenlandse concurrentie, te redden en, enkele jaren later, op te tillen tot een vloerbekledingspecialist met wereldwijde reputatie.

Zoals gezegd kwam Pierre Lano niet alleen uit een ondernemers-, maar ook uit een politiek nest. In 1977 werd hij CVP-gemeenteraadslid in Harelbeke. Toen de CVP er in 1988 aan de macht kwam, werd hij burgemeester. Eind 1992 stapte hij over naar de VLD. Kenschetsend voor zijn rechtlijnigheid is het, dat hij toen onmiddellijk ontslag nam als burgemeester. Na zijn verhuizing naar Kortrijk, in 2000, was hij ook daar nog jarenlang actief in de lokale politiek. Voor hem was de lokale politiek de pols van het volk voelen.

In mei 1995 was Pierre Lano kamerlid geworden voor het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt.

Eigenzinnig maar toch loyaal aan zijn partij, ijverde hij twaalf jaar lang voor een efficiënter staatsapparaat, wat onder andere resulteerde in de wet-Lano van april 2007, die striktere begrotingsregels oplegde aan de instellingen die afhangen van Kamer en Senaat.

Pierre Lano bleef lid van onze assemblee tot aan de verkiezingen van 2007. Gevraagd naar de momenten uit zijn periode als parlamentslid die hem het meest zouden bijblijven, antwoordde hij: *“De niet-politieke momenten. Ik zoek oplossingen en geen pure gelijkhebberij. Met tegenstanders debatteren en uiteindelijk toch tot een vergelijk komen, dat heeft mij veel voldoening gegeven.”*

Pierre Lano richtte zich sinds zijn afscheid van de politiek weer volledig op zijn bedrijf. In 2008 werd hij opnieuw volop geconfronteerd met de economische crisis. En opnieuw wist de ondernemer, door een strategische herpositionering, de rentabiliteit te herwinnen, zonder een sociaal bloedbad te veroorzaken.

Met Pierre Lano verliezen we een aimabel en breeddenkend man, die bijzonder begaan was met zijn medemens. Een *captain of industry* met een groot hart.

Zijn gastvrijheid was spreekwoordelijk. “Zijn deur was altijd groter dan zijn huis”: zei de Deken tijdens de begrafenisplechtigheid.

Actief, fier en joviaal, dicht bij de mensen, het hart op de tong, steeds bereid om iets voor een ander te doen, rechtaan en rechtuit, ontwapenend: zo willen we Pierre Lano in onze herinnering graven.

Mag ik u vragen één minuut stilte in acht te nemen als huldebetoon aan onze voormalige collega.

Eerste minister **Yves Leterme** : Voor velen onder ons is het nauwelijks voorstelbaar dat de bruisende persoonlijkheid die Pierre Lano was, nu niet meer onder ons is. In de zeven jaar waarin wij samen in de Kamer voor volksvertegenwoordigers hebben gezeteld, heb ik hem leren kennen als een competente harde werker, met name in de kamercommissie voor Comptabiliteit, de voorzitter heeft daarnaar verwezen.

Daarnaast was Pierre Lano in ons land, in West-Vlaanderen een succesvol ondernemer, die zijn textielbedrijf door moeilijke wateren loodste. De ontroerende getuigenissen van zijn werknemers na zijn dood hebben duidelijk getoond dat Pierre Lano een ondernemer was voor wie zijn werknemers geen economische eenheden waren, maar mensen, mensen bij wie hij zich persoonlijk betrokken voelde en die voor hem als het ware een stuk van zijn familie waren.

Pierre Lano was pas 26 toen hij na de dood van zijn vader de teugels van het familiebedrijf overnam. Hij maakte het vertrouwen waar dat zijn vader in hem had gesteld en gaf de sceptici ongelijk die dachten dat hij te jong was en nog te veel wilde haren had.

Hij ontpopte zich tot een gedreven ondernemer en bleek dat meer dan ooit te zijn toen hij veertien jaar lang ondernemerschap en politiek combineerde. In 2007 zei hij, toen hij uit de politiek stapte: “De tijd is voorbij dat ik op vrijdag naar China vertrek voor mijn bedrijf en op maandag terug moet zijn voor de politiek.”

Vorige week heeft Pierre Lano beslist uit het leven te stappen. Zijn gezin, zijn familie, zijn vrienden, wij allen rouwen daarom. In die rouw moeten wij echter aanvaarden, hoe moeilijk dat ook is, dat die daad zijn eigen beslissing was.

Aan zijn vrouw Myriam, die zijn steun en toeverlaat was, zijn anker, aan zijn begaafde zonen, op wie hij zo trots was, aan zijn familieleden, aan zijn vele vrienden en gewezen collega's, voor wie de zon dezer dagen minder helder schijnt, omdat Pierre er niet meer is, aan hen allen bied ik namens de regering en deze vergadering mijn zeer oprecht leedwezen aan.

Even oprecht wens ik hen dat ze dit smartelijke verlies kunnen verwerken en troost kunnen putten uit de mooie momenten die ze beleefd hebben met Pierre Lano, met de opmerkelijke man, de echtgenoot, de vader, de verwant, de vriend en de collega die hij was.

De Kamer neemt een minuut stilte in acht.